

Δημήτρης Γρηγορόπουλος

Η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ παρά την προσχώρησή της σε μian εκδοχή της κυρίαρχης νεοφιλελεύθερης διαχείρισης επιχειρεί να διατηρεί μια γέφυρα με την πάλαι ποτέ αριστερή ταυτότητά της. Εγχείρημα εξαιρετικά δύσκολο, αφού η μνημονιακή πολιτική του δεν έχει απλώς ακυρώσει τις αριστερές αφετηρίες του, αλλά και το πρόγραμμα ήπιου νεοφιλελευθερισμού της ΔΕΘ, που απλώς επιχειρούσε να ανασχέσει πτυχές της ακραίας φτώχειας. Η ανάσχεση της ακραίας φτώχειας διατηρείται ως στόχος σε μια προσπάθεια σύναψης σταθερών πολιτικών δεσμών με τα κατώτερα λαϊκά στρώματα, τα οποία μαζικά προσχώρησαν στον ΣΥΡΙΖΑ με την προσδοκία όμως μιας άλλης πολιτικής.

Η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ ζει με τον εφιάλτη της κατάρρευσης του ΠΑΣΟΚ, που επήλθε ως αποτέλεσμα της απεμπόλησης του προοδευτικού προγράμματός του. Όπως συνέβη και με άλλα σοσιαλδημοκρατικά, αλλά και ευρωκομμουνιστικά κόμματα, που προσχώρησαν στον αστερισμό της νεοφιλελεύθερης πολιτικής, η πλειοψηφία της κοινωνικής βάσης αλλά και τμήμα της ηγεσίας του ΠΑΣΟΚ προσχώρησαν στον ΣΥΡΙΖΑ, που με περισσή δημαγωγία αυτοπροβλήθηκε στις απογοητευμένες μάζες του ΠΑΣΟΚ ως το νεκραναστημένο συνεπές ΠΑΣΟΚ, που θα δικαίωνε τις ελπίδες τους. Τώρα που και ο ΣΥΡΙΖΑ διέψευσε τις προσδοκίες των προοδευτικών μαζών, που σχετικά πρόσφατα εντάχτηκαν στις τάξεις του, πώς θα μπορέσει να αποτρέψει ή να περιορίσει την αποστοίχισή του;

Επειδή η λιτότητα είναι μια αναστρέψιμη πολιτική όχι μόνο στη χειμαζόμενη χώρα μας, αλλά συνολικά στην ΕΕ, μοναδική επιτρεπτή δυνατότητα για τον ΣΥΡΙΖΑ παραμένει η νεοφιλελεύθερη πολιτική πρόνοιας που εφαρμόζεται στην ΕΕ, δηλαδή το δίκτυ προστασίας της ακραίας φτώχειας.

Όπως ομολογεί και ο όρος, το πρόγραμμα αυτό δεν καλύπτει τα φτωχευμένα στρώματα, αλλά μόνον το πιο ακραίο τμήμα τους. Στην Ελλάδα που οι κάτω του ορίου φτώχειας αποτελούν περίπου το 1/3 του πληθυσμού και αυτοί που προσεγγίζουν το όριο αυτό αποτελούν το άλλο ένα τρίτο, το πρόγραμμα ακραίας φτώχειας, θα καλύπτει στην καλύτερη

περίπτωση μερικές εκατοντάδες χιλιάδες εξαθλιωμένους όχι σε όλες τις βασικές ανάγκες τους αλλά σε μερικές απ' αυτές.

Αυτή η αλήθεια επιβεβαιώνεται απ' τα ελάχιστα κονδύλια που διατέθηκαν γι' αυτά τα προγράμματα και που ανήλθαν στο «αστρονομικό» ποσό των 110 εκατ.! Ωστόσο, η θρασύτατη δημαγωγία του ΣΥΡΙΖΑ επιχειρεί λαθραία να καλλιεργήσει την εντύπωση ότι παρά τις δυσκολίες και πιέσεις, σε αντίθεση με τις προηγούμενες μνημονιακές κυβερνήσεις, προστατεύει γενικά τους φτωχούς, ενώ απλώς καλύπτει ορισμένες ανάγκες της πιο ακραίας φτώχειας. Άλλο εφεύρημα της συριζαϊκής προπαγάνδας είναι η «δίκαιη» κατανομή των βαρών. Σύμφωνα μ' αυτήν την αντίληψη επιβάλλονται βάρη και στους οικονομικά ασθενείς και στους ισχυρούς, αλλά με «ταξικό» πρόσημο. Δηλαδή, λιγότερα πληρώνουν οι ασθενέστεροι και περισσότερα οι οικονομικά εύρωστοι.

Η φτωχοποίηση όμως πλήττει όλο και πιο ανισόμετρα τους οικονομικά ασθενέστερους, αφού σύμφωνα με δημοσίευμα της Καθημερινής (10/7/16) το 80% των φορολογουμένων έχει εισόδημα κάτω των 1.000 ευρώ το μήνα (μικτά), ενώ προβλέπεται περαιτέρω φτωχοποίηση έως το 2018...

Η απεγνωσμένη προπαγάνδα του ΣΥΡΙΖΑ απ' το ιδεολόγημα της προστασίας των φτωχών και της δίκαιης λιτότητας, περνάει στο κλασικό ρεφορμιστικό επιχείρημα του εξελικτικισμού: «Και σήμερα εφαρμόζουμε κατά το δυνατόν το πρόγραμμά μας, όταν όμως η οικονομία μας περάσει τον κάβο (υποτίθεται απ' το 2017) θα ξεδιπλώσουμε όλες τις πτυχές του προγράμματός μας». Όμως στον ολοκληρωτικό καπιταλισμό και δη για τις ανισόμετρα αναπτυσσόμενες χώρες, η υπερεκμετάλλευση της εργατικής τάξης θα είναι όρος της καπιταλιστικής ανάπτυξης. Εκτός τούτου, ο ΣΥΡΙΖΑ εκλέχτηκε, για να δώσει άμεσες λύσεις. Ακόμη και στις εκλογές του Σεπτέμβρη του 2015 έκλεινε κουτοπόνηρα το μάτι στον ψηφοφόρο, επινοώντας το «παράλληλο» πρόγραμμα που όπως δηλώνει και ο όρος, θα εφαρμοζόταν παράλληλα και θα αντιστάθμιζε τις επιπτώσεις του μνημονίου.

Τέλος, σε πρόσφατη συνέντευξή του ο Αλ. Τσίπρας στο ΣΚΑΪ επισημοποίησε την ιδεολογική πολιτική στροφή και την προπαγάνδα του ΣΥΡΙΖΑ δηλώνοντας ότι: «Σήμερα αριστερό και προοδευτικό είναι ό,τι μπορεί να δώσει προοπτική ανάκαμψης της οικονομίας και δημιουργίας θέσεων εργασίας». Σε μια νεόκοπη θεωρία της σύγκλισης, ο Αλ. Τσίπρας αναγορεύει την καπιταλιστική διαχείριση σε αριστερή πολιτική, αρκεί να αναπτύσσει την οικονομία, έστω με υπερεκμετάλλευση, εκπόνηση της δημόσιας περιουσίας, καταστροφή του περιβάλλοντος και πολέμους, και να δημιουργεί θέσεις εργασίας, έστω ολιγόμηνης διάρκειας, ανασφάλιστης πενιχρής αμοιβής και υπερεκμεταλλεμένης. Μπορεί θεωρητικά

το σχήμα του Αλ. Τσίπρα να αυτογελοιοποιείται, προπαγανδιστικά όμως μπορεί να αποδώσει, αφού δημαγωγικά απευθύνεται και «ενοποιεί» αριστερούς και δεξιούς...

Δημοσιεύθηκε στο ΠΡΙΝ, 24.7.2016